

Baba Rača.

Tak sa nám tento rok Malé Karpaty umúdrili a uložili sa na zimu pod hrubú perinu. To čo sa nám nedarilo dva roky, sa stáva bežným výletom. Keď sme sa ráno 1. marca náhodne stretli v autobuse piati a z toho traja Štartáci, tak je na svete marcová akcia z Baby do Rače. Na bežkách, ako inak. Stojíme pri búde na začiatku

bežeckých okruhov Musto, Karol, Boris, Zuzka a Maťo. Včerajšia sobota bola teplá, sneh pomalý a mokrý a tak s nedôverou a obavou hľadáme na zmrznutý ľadový betón, do ktorého je aj palicu ťažko pichnúť.

Mažeme červený vosk a vybiehame na okruh. Skracujeme cestu a stúpame na Konské hlavy. Stromčekovanie je drina a pešiakom to ide ľahšie a rýchlejšie.

Zjazdy budia taký strach, že niektorí bežkári zjazdujú lesom, niektorí znášajú bežky dolu kopcom. Prvý zjazd neustojím, je rýchly. Ďalšie dva vháňajú adrenalin do žíl a slzy do očí. Fičíme lesom vysokou rýchlosťou. Neudržať sa tak v stope a vletieť do stromov, asi by som sa nepobavil. Niektoré miesta udržím na nohách len preto, že si uvedomím, že som si ráno doma zabudol zdravotnú kartičku. Na Troch kamenných kopcoch maže aj Musto. Primazávame. Ľady už zodrali starý vosk. Somára traverzujeme len vo dvojici, Musto, Karol a Maťo idú cez kopec. Stretáme sa znova na Kozom chrbte pri desiatovej prestávke. Meriam sneh, je asi

metrový. Otepluje sa a nemilosrdné podklzávanie sa zlepšuje. Aj zjazdy sú pomalšie. Križujeme potok, čiastočne brodením. Na Biely kríž je to pohoda, aj tu je ešte asi 70 cm snehu. Cesta okolo Haluzického pamätníka je luxusne pomalá, netreba ani príliš brzdiť v závere. Máme za sebou najklasickejších dvadsať kilometrov bratislavského bežkára.

Text: Boris. Foto: Musto a Boris.